

## ZENDING IN INDIA

Van 6 tot 21 november had ik het geluk, samen met Nico en Els, naar India te reizen. Een tocht naar de andere kant van de wereld, waarheen het vliegtuig ons bracht in een elftal uren. Een tocht die niet zo maar een plezierreis was. Het had iets van een zending om mensen te ontmoeten. En dit in een drietal projecten die vanuit onze streken financieel, materieel en vooral menselijk gesteund worden. Het verruimen van onze soms enge Europese blik is een boeiende en beklijvende ervaring geworden. Wij hebben het hier zo goed en vergeten dat soms. Mensen daar leven in armoede en met veel minder mogelijkheden dan wij. Maar doorheen hun armoede is iets moois van menselijkheid te zien. Mensen geven er echt om elkaar, hebben een hart voor elkaar. Ik heb er de weg van de kleine goedheid mogen proeven, en op kleine plaatsen iets moois mogen zien groeien.

### **Bubaneswar**

Bubaneswar was onze eerste halte op Indiase bodem. Door een gemist vliegtuig zijn we noodgedwongen een dag langer in deze stad moeten verblijven. Een chaotische stad, zoals de meeste steden in India wel zijn. Getoeter en geclaxoneer alom onderweg. Auto's banen zich een weg door koeien en geiten, door fietsende verkopers en tuktuks die als taxi fungeren. Het is een hels avontuur om je daar in het verkeer te begeven. 'Wees een heer in het verkeer', zeggen wij. Daar valt er nog maar weinig van te bespeuren. En wonderbaar, echte accidenten hebben wij er niet gezien. Terwijl we een avond in deze verkeerschaos onderweg waren, kwamen wij bij een katholieke kerk en parochie. Christenen en katholieken zijn in India een kleine minderheid. We kwamen bij de heilige Vincent parochie. Onmiddellijk werd de band en verbondenheid met de pastorale eenheid Rumbekke gelegd. Het geluk bracht ons deze avond bij de parochiepriesters. Met drie leefden ze er samen in de pastorie. De pastoor was tevens ook de vicaris-generaal van het bisdom. Met hem leefden nog twee broeders: een veertiger en de jongste priester die pas zeven maand geleden priester werd gewijd. We mochten er delen in een gastvrije broederschap. Dit werd duidelijk rond de tafel in hun eetkamer. We werden getrakteerd op koffie en thee, en de heerlijke zoetigheden die ze er hebben. Ook de babbelen en de ontmoeting was even smakelijk.

### **Broederschap in de pastorie**

Mijn eerste gedachte bij deze ontmoeting was de ervaring van broederschap onder de drie parochiepriesters. Hoe anders leven en werken zij dan bij ons. Bij ons trekt elk pastoor zich terug in zijn al of niet statige pastorie (beeld van het verloren gegaan kerkelijk leven). Wij spreken wel van broederschap onder priesters, maar hebben het zo moeilijk om dit concreet gestalte te geven. Bij ons is het liever elk op zijn eiland of pastorie. En, samenwerken onder priesters ligt bij ons ook al zo moeilijk. In sommige gevallen zijn we liever elkaars concurrenten dan elkaars broeders. Mijn gedachte is en blijft dat er van hun levens- en werkstijl toch wel iets te leren valt. Wanneer wij bij ons als priesters in kleine groepjes zouden samen wonen, leven en werken in een bepaalde regio, dan zou ons getuigenis ongetwijfeld veel sterker zijn. Voor mij is de tijd van de statige pastorieën voorbij! Het is nu aan ons om creatieve wegen te zoeken om de broederschap onder priesters heel concreet gestalte te geven. In ons dekenaat wil ik er alvast de voorzet aan geven. Het zal wellicht klein en eenvoudig beginnen. Maar ik geloof in deze levens- en werkvorm voor de toekomst. Ik mocht er priesters ontmoeten die niet kankeren over structuren en organisatie. Wel straalden ze vreugde en blijheid uit. Een vreugde om het met elkaar en met Christenen samen op weg te mogen gaan. Samen in de richting van Jezus, midden een stad en land die overheerst wordt door het Hindoeïsme. In alle eenvoud en bescheidenheid, met waardering en respect voor andere overtuigingen leven en delen zij hun geloof. Daar kunnen wij hier iets van leren!

### **Paikapada**

Onze tocht bracht ons met de auto, in een rit van zo'n vijftal uur, naar het dorpje Paikapada in de staat Orissa. De lange en hobbelige tocht per jeep werd even onderbroken door een bezoek

aan de dierentuin. Daar mochten we even proeven van de natuur, van het gedierte en het gevogelte dat er leefde. Wel hebben we er eigenaardige dieren gezien. Gedaanten waarbij ik dacht: 'Waar zat God met zijn gedachten toen hij dit geschapen heeft.' Toch was het een mooie en bonte kleurenpracht, vol leven. Een aangename verpozing tijdens de lange rit naar het dorp Paikapada, waar wij de eerste dagen bij de familie van Jagdish zouden verblijven. Daar is ook het project dat vanuit de missiewerking van Rumbeké gesteund en uitgebouwd wordt. Volgende week neem ik de draad in dit dorpje weer op...

Johan Loones.

*(Alle reacties welkom op [johan.loones@skynet.be](mailto:johan.loones@skynet.be))*